

е мотивирано с това, че казусът с принудителното отвеждане на тези седем турски граждани до границата е предизвикал дебат в обществото и международната правозащитна общност, предвид което общественият интерес надделява над хипотезите за ограничаване на правото на достъп до информация, предвидени в ЗДОИ. Като предпочитана форма на достъп заявителят е посочил, че желае преглед на място с възможност за копия на отделни документи. С писмо рег.№ 8121р-21639/27.10.2016 г., ответникът поискал от директорите на Главна дирекция „Национална полиция“, Главна дирекция „Гранична полиция“ и Дирекция „Миграция“ в Дирекция „Правно-нормативна дейност“ да бъде предоставена информацията по случая. В отговор, в писмо У. 3282р-24193/31.10.2016 г., директорът на Главна дирекция „Гранична полиция“ изразил становище, че исканите документи не следва да бъдат предоставяни, тъй като съдържат лични данни, а чл.2, ал.5 ЗДОИ изключва от приложното поле на закона достъпа до лични данни. Освен това издадените по случая документи касаят определени физически лица и не представляват обществена информация по смисъла на законовата дефиниция. Поради това заявлението било недопустимо. В писмо У. 5364р-27884/01.11.2016 г. директорът на Дирекция „Миграция“ е изразил сходно становище. С писмо рег.№ 3286р-42845/02.11.2016г. директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отговорил, че след извършена проверка в ГДНП не се е установила налична информация относно поставените в заявлението за достъп до обществена информация въпроси. Последвало е издаването от ответника на оспореното решение рег. № 812104-173/03.11.2016г. Съгласно изложените в него мотиви, търсената с процесното заявление информация не представлява държавна или служебна тайна, представлява обществена информация и може да бъде предоставена на заявителя по реда на ЗДОИ. При проведен на 28.10.2016г. парламентарен контрол, министърът на вътрешните работи отговорил обстойно на въпроси на депутати, свързани с експулсирането на седемте турски граждани. Предвид това, с решението в частта по т.1, е предоставен достъп на жалбоподателя до исканата от него обществена информация във връзка с експулсирането на седемте турски граждани чрез предоставянето на Експресна стенограма от 28.10.2016г. от проведен парламентарен контрол. По отношение на поисканата със заявлението информация, описана в четири точки, от ответника е прието, че заявлението не съдържа описание на факти и сведения, свързани с дейността на МВР, а се отнася изцяло до издаден индивидуален административен акт, съдържащ лична информация, касаеща лични данни за определени физически лица. Поради това, че заявлението в тази му част не описва търсената обществена информация в смисъла на сведение или знание за дейността на МВР и не може да бъде възприето като такава за достъп до обществена информация по чл.2, ал.1 ЗДОИ ответникът е приел, че не поражда за него задължение за произнасяне с решение по чл.34, ал.1 ЗДОИ. Като е обсъдил представените по делото доказателства, АССГ е обосновал правни изводи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган и в предвидената форма, но същото е постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поради това е отменил решението и е върнал преписката за предоставяне на поисканата информация, като е изложил задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на решението си.

Касационната инстанция намира така постановеното решение за правилно.

Разпоредбите на ЗДОИ /в приложимите им редакции към датата на постановяване на оспорения административен акт/ уреждат обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация. При анализа на законовите разпоредби досежно реализацията на тези отношения се налага изводът, че задължения субект по чл. 3 от

същия закон дължи мотивирано писмено произнасяне. Този извод се потвърждава от изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2 - изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, чл. 38 и чл. 39 - въвеждащи изисквания за форма и съдържание на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация. Налице е законов императив за писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Законът за достъп до обществена информация не поставя издаването на решения за достъп до обществена информация в компетентност на определени държавни органи, нито въвежда специална спрямо възложената им с други закони материална компетентност. Както предвижда чл.3, ал.1 ЗДОИ, този закон се прилага за достъп до обществената информация, която се създава или се съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република България. От това следва, че всеки държавен орган може да вземе решение, свързано с достъп до обществена информация, стига поисканата информация да се създава или съхранява от него. Според чл. 28, ал. 2 ЗДОИ органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение.

Посочените изисквания относно материалната компетентност на издателя на административния акт са изпълнени. Правилно е прието, че министърът на вътрешните работи е орган на изпълнителната власт и като такъв е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ. Той се е възползвал от предоставената с чл.28, ал.2 ЗДОИ възможност като е делегирал правомощията по разглеждане и произнасяне по подадените до него заявления за достъп до обществена информация на директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ в МВР със заповед № 8121з-103/05.02.2016г. Следва да бъдат споделени и изводите, че е спазено изискването за форма и съдържание на административния акт, като същият съдържа реквизитите, регламентирани в чл.59, ал.2 АПК, както и специалните реквизити, предвидени в чл.38 ЗДОИ - правното и фактическото основание за отказ по този закон, датата на приемане на решението и редът за неговото обжалване.

Съдът правилно е дал отговор на въпроса дали поисканата със завлението информация има характер на обществена по посочените признаци, като е посочил, че тя има характер на обществена информация по смисъла на чл. 2, ал.1 от ЗДОИ. Законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. Търсената информация представлява обществена такава по смисъла на легалната дефиниция на чл.2, ал.1 ЗДОИ - информация, създадена и съхранявана от задължения субект във връзка с осъществяване на правомощията му, свързана с обществения живот и на трето място от естество, което ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение за работата на МВР - общо и по конкретния случай, свързан с седем чужди граждани, влезли на територията на РБългария без документи и предадени на турските

гранични власти.

Касационната инстанция изцяло споделя и мотивите на АССГ относно неприложимостта на разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ, съгласно която законът не се прилага за достъп до лични данни. В случая обаче е поискано предоставянето на информацията относно предприетите от органите на МВР действия, а не на лични данни на седемте турски граждани, като тази информацията от ответникът е приел, че има характер на обществена. Поради това правилно съдът е приел, че отказът на задължения субект касае основанието по чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ - когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация. Законът обаче изрично предвижда, че информацията следва да бъде предоставена в случаите на надделяващ обществен интерес. Разпоредбата на чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ съдържа три юридически факта, които се намират в различно отношение - двата трябва да бъдат налице кумулативно, но тяхното действие се проявява само ако не е налице третият юридически факт. Двата юридически факта, които трябва да бъдат налице кумулативно са "достъпът засяга интересите на третото лице" и "няма неговото изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация". Но за да настъпи правопрекратяващото действие на тези два юридически факта по отношение на правото на достъп до обществена информация, е необходимо да липсва надделяващ обществен интерес. Тогава, когато е налице надделяващ обществен интерес, наличието на двете кумулативни предпоставки - засягане на интересите на третото лице и липсата на негово съгласие, губят своето прекратяващо правото на достъп до обществена информация действие и за органа е налице задължение да предостави поисканата обществена информация. Съгласно § 1, т.6 ДР ЗДОИ "Надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. Обосновано съдът счита, че ако не е налице надделяващ обществен интерес, административният орган следва да се аргументира, за да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ, като и в този случай търсената информация е дължима при спазване на правилото на чл.31, ал.4 вр. чл.37, ал.2 ЗДОИ, постановяващ, че при неполучаване на съгласие от третото лице в указания срок или при изричен отказ да се даде съгласие съответният орган предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице.

Предоставената от задължения субект Експресна стенограма от 28.10.2016 г. от проведен парламентарен контрол по време, на който министърът на вътрешните работи е отговорил на поставен въпрос във връзка с експулсирането на седемте турски граждани, не може да бъде приета, като удовлетворяваща искането на заявителя, както и изискванията на ЗДОИ гражданите да имат достъп до информацията в тези документи, за да си съставят собствено мнение за конкретни обстоятелства и действия на органите на изпълнителната власт.

Предвид на изложеното, оспореното решение като обосновано, постановено при спазване разпоредбите на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

Разноски от касационния ответник не са претендирани, поради което такива не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №2226/04.04.2017 година, постановено по адм.дело
№11904/2016 година на Административен съд София - град.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.